

Sygn. akt III A Ua 1772/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jarosław Błaszczak
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Jacek Witkowski (spr.)
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku T. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury

na skutek apelacji T. L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 17 października 2011 r. sygn. akt V U 1011/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 120,- złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2011 r., sygn. akt V U 1011/11, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy oddalił odwołanie T. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 11 lipca 2011 r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawczyni ustalenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 66,45% z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2011 r.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Decyzją z dnia 27 listopada 2002 r. O/ZUS w L. ustalił T. L. wysokość emerytury w celu ustalenia wysokości świadczenia przedemerytalnego na dzień 09 października 2002 r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjął przeciętną

podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych oraz wwpw w wysokości 66,45%. Podstawę wymiaru obliczył przez pomnożenie wwpw przez kwotę bazową w wysokości 1.775,89 zł - wyniosła ona 1.180,08 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych, 3 lata i miesiąc okresów nie składkowych oraz 2 lata i 8 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

Decyzją z dnia 14 października 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał wnioskodawczyni T. L. prawo do emerytury od 08 października 2005 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru przyjętą do ustalenia świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem waloryzacji przysługujących po ustaleniu tego prawa, wwpw wyniósł 66,45%, podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wwpw przez kwotę bazową w wysokości 1. 1775,89 zł wyniosła 1.180,08 zł, a podstawa wymiaru po waloryzacji od 01 marca 2004 r. 1.245,77 zł. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych oraz 6 lat i miesiąc okresów nie składkowych.

We wniosku z 06 grudnia 2009 r. T. L. wносиła o uchylenie i zmianę decyzji o waloryzacji z lat: 2006, 2008 i 2009, ustalenie prawa do nowej wartości świadczenia, przeprowadzenia postępowania dowodowego, waloryzowania świadczenia i dodatków zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz naprawienia szkody. Domagała się przyjęcia nowych dowodów i nowych okoliczności: pobierania zasiłku przedemerytalnego i świadczenia przedemerytalnego do okresów nie składkowych zgodnie z nakazem ustawodawcy zawartym w ustawie emerytalnej.

Decyzją z 07 stycznia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. L. prawa do ponownego przeliczenia świadczenia. Powołując się na przepisy art. 110, 111 i 114 ustawy emerytalnej wskazał, że składając wniosek w dniu 08 grudnia 2009 r. o ponowne przeliczenie świadczenia ubezpieczona nie przedłożyła nowych dowodów i nie przedstawiła okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji o przyznaniu emerytury, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia, a wobec tego wysokość emerytury została ustalona prawidłowo w decyzji z 14 października 2005 r.

Decyzją z 12 marca 2010 r. organ rentowy dokonał ponownej waloryzacji od 01 marca 2010 r. przysługującej T. L. emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2010 r., tj. 1.094,40 zł przez wskaźnik waloryzacji 104,620/0. Emerytura po waloryzacji wynosiła kwotę 1.144,96 zł.

Decyzją z dnia 19 listopada 2010 r. - po rozpoznaniu wniosku z dnia 18 października przyznano wnioskodawczyni prawo do emerytury powszechnej po osiągnięciu 60 lat, obliczając ją na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wysokość świadczenia wyniosła 1.210,75 zł. Ponieważ tak wyliczone świadczenie było wyższe od dotychczasowego dlatego wnioskodawczyni otrzymuje emeryturę powszechną.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd powołując treść art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS orzekł, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wyjaśnił, że T. L. do wniosków z 14 maja 2011 r., 24 maja 2011 r. i 6 lipca 2011 r. nie dołączyła jakichkolwiek nowych dowodów ani nie wskazała okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na wysokość emerytury, które pozwoliłyby na zastosowanie przepisu art. 114 ustawy emerytalnej. Do odwołania również nie dołączyła nowych dowodów ani nie wskazała na istnienie okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość emerytury, a które istniały przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

Ponadto Sąd wskazał, że brak jest także podstaw do zastosowania przepisu art. 110 ust. 1 i art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej, gdyż wyliczona przez organ rentowy wysokość świadczenia (emerytura w powszechnym wieku emerytalnym) wnioskodawczyni jest najkorzystniejsza.

Wobec tak dokonanych ustaleń Sąd orzekł o oddaleniu odwołania wnioskodawczyni.

Z wyrokiem nie zgodziła się wnioskodawczyni wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości.

Wnioskodawczyni zarzuciła Sądowi nie rozpoznanie istoty sprawy, jak również podniosła, że postępowanie przed Sądem I instancji jest dotknięte nieważnością i domagała się uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku.

Ponadto wnioskodawczyni nie formułując żadnych merytorycznych, istotnych dla sprawy zarzutów wymieniła szereg przepisów, które - jej zdaniem - zostały naruszone zarówno przez organ rentowy jak i Sąd.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie, w sposób właściwy, postępowanie dowodowe, dokonał w pełni prawidłowej i rzetelnej oceny dowodów i wydał rozstrzygnięcie w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji, jak również argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i bez potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania przyjmuje ją za własną.

Wnioskodawczyni domagała się przeliczenia podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury.

Zasady przeliczenia świadczeń emerytalno-rentowych zostały określone w art. 109-114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Zgodnie z art. 109 na wniosek emeryta lub rencisty wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty ulega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113 ustawy.

Natomiast zgodnie z art. 110 ust 1 i 2 w/w ustawy wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej, w sposób określony w art. 15 tejże ustawy z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub przypadająca w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wwpw jest wyższy od poprzednio obliczonego (...). Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 114 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Jak słusznie podkreślił Sąd I instancji wnioskodawczyni na żadnym etapie postępowania nie przedstawiła chociażby jednego dowodu, który miałby wpływ na wysokość świadczenia, z tego też względu brak jest jakichkolwiek podstaw do ponownego obliczenia wcześniejszej emerytury.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że kwestie dotyczące możliwości i zasad przeliczenia świadczenia emerytalnego, zostały już wyjaśniane wnioskodawczyni kilkakrotnie, zarówno w uzasadnieniach do decyzji organu rentowego, jak i przez Sąd. Z tego też względu generowanie kolejnych wniosków bez wskazania konkretnych, nowych i istotnych dla sprawy dowodów jest niecelowe.

Ponadto Sąd przypomina, że organ rentowy decyzją z dnia 19 listopada 2010 r. - przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury powszechnej, po osiągnięciu przez nią wieku 60 lat, która jest świadczeniem wyższym od dotychczasowego.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawczyni i na mocy art. 385 kpc orzekł o jej oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis art. 98 kpc, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn zm.). Stawka minimalna w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych na etapie postępowania

apelacyjnego wynosi 120,- zł, i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz organu rentowego, uznając, że odpowiada ona nakładowi pracy poniesionemu przez pełnomocnika strony pozwanej.